

Fekete István: Május

Erdőn visz át az út. Nem zizeg már a lábam alatt a tavalyi avar, mert húsos fűszálak nőttek rá, és én csak lépegetek csendesen a május allelujás országában. Süt a nap, vidám üzeneteket kiáltanak egymásnak örökké legény kakukkok, és szólnak a búbosbankának is valahol a legelő szélén, hol új pásztorok és új nyájak ballagnak az öregek nyomán, be a májusba és ki a májusból. Csupa békés zsongás az erdő. Jó lenne itt maradni. Lefeküdni a galagonya virágos sátra alá, megmarkolni az időt, megállítani a felhőket, álmokat és éveket. Megvárni az estét, amikor gyermekszavú kis harangok csilingelnek a bokrok alján, hol pettyes hátú katicabogarak a toronyőrök. Amikor az alkony selymes árnyai magukhoz ölelik az erdőt, megrántják a kis bogarak a pókhálókötelet, és kling-klang megszólal a májusi erdők harangja: a gyöngyvirág. Aztán megvárni még a holdat, mely nem hideg ilyenkor, és meglesni öreg titkokat, melyeket idehoz, de el is visz magával az örök menyasszony, a hűtlenül is hűséges, magát mátkacsókra kínáló, gerleszavú — május.

Estefelé aztán megmozdult a szél, és dél felől ormóttan fellegeket görgetett maga előtt. Zúgni kezdett az erdő, cikázni az ég; meghűsült a levegő, és egy-két koppanás után dobolni kezdett az eső a cserépszáraz avaron. Esett, esett az eső, és zúgott a szél. A fák kitárták leveleiket, a füvek nyújtózkodtak, a cserjék szétterpeszkedtek, a gyökerek szürcsölték a nedvességet, és újra rakni kezdték az évgyűrűk karikáját a szálerdőkben és csalitokban is. Reggel felé elállt a szél, szétszakadtak a felhők, párát sóhajtott a csertszagú erdő.

-Köszönjük, Május!

Csak a vén tölgy hallgatott, elégedetten nézve a vihartól földre pocsékolt cserebogarakat.

Amikor az eső elállt, már a hajnal teregette ki ködlepedőit.

Később a Nap ácsorog egy kicsit az éghatáron, hogy készen legyen mindenki, hiszen az Ünnepek ezt a napját várta mindenki. Aztán amikor kilobban az égi fény, fehér virágba borultan áll a vén cseresznyefa, de ezen a napon fiatalnak érzi magát, mert koronájában millió méhecske halk zümmögése szól, mint az orgona. És ezt a lágy bűgást viszi a hajnali szél végig az erdők fölött, aztán megszólal ő maga is az erdők, a mezők, az ég és a föld és a madarak nyelvén, és csak annyit mond:

— Május...!